

въстъта є съдникъ чловѣкъ. Івіка стіхотворицата о'уловиха го влѣхы (хайдѣти), и'като' ѿлѣха даго заколатъ, той не имаше никого дамъ помоѓни, но видѣ жеравы чиминѹваха и' имъ са помољи, да штврнатъ на влѣхытъ. Подиyrъ нѣкой дѣнь тіи штидоха въ градѣта о'тадѣто баša и' Івікъ: и'катоса расхόждаха и'зъ хората видаха чиминѹватъ жеравы, и' рекоха помеждѹ си: єто Івіковытъ штмактитли. Чъхъ тѣзи речь хората що екъха таmъ блїзъ и'ги попытаха, що поманѹватъ Івіка; а' тіи тѹтаки са о'уплашиха, променійха лїціто си и' неизнаха що да крејтъ. Хората са почѹдиха затова и'наченаха даги испытѹватъ, и'най сеtnѣ поизнаха читіи екъха и'сели Івіка, и'тѣйги и'зклѣха. Нѣкой дрѹги чловѣкъ наима вѣссъ екъши буеилъ скрытомъ сафа си. Подиyrъ нѣколько врѣма штидида мѣду оу єданогѡ свбигѡ пріатела, таmъ видѣ подъ стрѣхата єдно лѣшовицешко гнѣздо и'го саебори. Хората мъ дѹмаха: чловѣче щоти' стрѣватъ тѣзи гадѣнки таги буеивашъ: а'той штакиша: нечѹватли, читіи лѣжатъ и'дѹматъ чиаzъ сѣмъ буеилъ сафа си; тѣзи рѣчи са чъдорш до царѧтъ: тогаzи той побелѣ та запраха о'ногози чловѣкъ, и'замалко врѣма го насили да и'побелѣ та буеиха и' него. 51. Никой не постыга Божіатъ промыслъ. Нѣкой досаръ чловѣкъ катомъса слѹчиха много екды, начена даса размысла и'да говори въ сеевъ си: даан' мысани Богъ за чловѣчискитъ работы